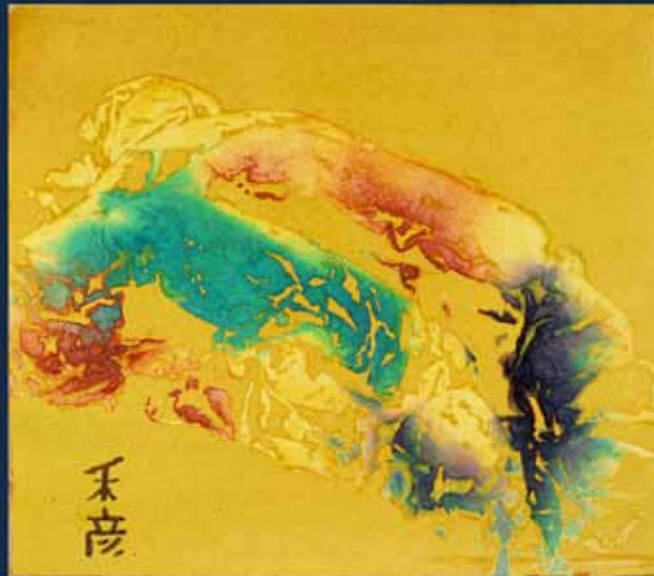

Camí d'Ocu. 1

CAMÍ D'OCU. 1

Ametllers florint,
no sé si anar al nord o al sud
una cançó sense paraules
m'acompanya.

T. l'Amo. 2017

Per visitar el mestre Matsuo,
ja fa anys vaig decidir emprendre el camí d'Ocu
però...
mentre preparava el viatge, florien els ametllers.
Malgrat tot, seguia amb la idea de partir.

Com els núvols pasaren el anys
sense aconseguir anar més enllà
del llindar de la porta del meu estudi,
que va de la regata del Llop al Matzoc
i del serral a l'escuma.

En arribar a can Virell quasi no hi havia res,
era una finca solixent entre el serral i l'escuma,
un ametller florit,
quatre mates ventureres,
una pomera borda,
set orquídiies al corral...
i un moix que nomia *van Coc*,
que només em feia cas quan tenia gana.

Allà m'hi vaig fer el cau.
Mentre veia sortir la lluna
per dins les encletxes de les parets,
les ones dipositaven els meus regals
i els febrers em duïen estores de flors.

Passaren anys i temporals,
veient plorar els vidres a l'hivern,
resistint sequeres de tot tipus,
fins al punt de quasi perdre
la lluna de la finestra.

A aquesta, la penúltima platja,
em vaig encontrar amb els meus *desjectes*
que en perdre el seu nom
cercaven el seu lloc i els seu silenci.
Amb mans de comare i una mirada metamòrfica,
eixí una nova vida, una nova identitat.

Allà vaig aprendre a començar
com els matins d'abril
on comencen tantes coses.

Vaig veure navegar el garrover
dins daurades ones que mai arriben,

glopear les tenasses
el càlid brou dels vespres d'estiu,

vestir-se la badia
amb el seu collaret d'estels.

rodolar la lluna
pel llom del serral,
i com els grins i les rialles
refrescaven alguna nit d'estiu.

Perdut i oblidat el llibre
de com pintar amb 5 lliçons,
poc a poc els núvols
esdevingueren els meus mestres
i vaig fer-me aprenent de mosset
per veure com comencen cada dia de bell nou,
com es formen i es transformen
sense que els importi perdre el seu nom.

De vegades em prenen els pinzells
per jugar amb colors i formes...
i amb els meus papers recull les taques
que cauen lentament,
cada una al seu lloc.

Ara que els jutges, batlles i banquers
ja no m'escriuen cartes d'amor,
pens que és el moment de partir.

Ja a punt de tancar rera meu la porta de l'estudi,
em retur a la porxada per acomiadar-me dels meus *desjectes*.
Em recorden quan convidàvem la pau a seure a l'ombra,
com deixàvem que el bosc i els seus músics s'acostassin,
i com les muses ens acaronavent, ens narcotitzaven
i ens transportaven a llocs desconeguts.

Camí d'OCU que no sé on em durà.
Fa anys que el vaig començar,
quan vaig arribar al meu estudi,
que va de la regata del Llop al Matzoc
i del serral a l'escuma,
on gela la tramuntana
i socarra el xaloc.

Tomeu l'Amo. febrer 2017.